

Daf 46: ACQUISITION USING MONEY

דף מ"ז: "קנין בכסף"

Another type of *kinyan* is *kinyan kessef* (acquisition using money), whereby the money paid by a buyer in exchange for an object is what constitutes the *kinyan*. In this type of *kinyan*, the object becomes the property of the buyer. What can be acquired with money? Only *karka'ot* (land). *Metaltelin* (moveable objects) may not be acquired using money. For example, if someone paid an animal salesman for a horse, the buyer does not in fact acquire that horse until s/he pulls the horse (*kinyan meshicha*).

Why? Rabbi Yochanan explains: The Torah actually permits the *kinyan* of *metaltelin* with the payment of money. However, *Chazal* rescinded this option because they feared cases in which *kinyanim* made through the payment of money would lead to negligence by the seller. For example, if a person paid for produce and left it with the seller, there is a suspicion that the seller might no longer take good care of that produce, since it no longer belonged to him/her. Therefore, *Chazal* stipulated that money transferred from a buyer to a seller does not constitute *kinyan* of an object. If something happens to that object before the buyer takes physical possession of it, the loss is borne by the seller, and he is responsible for returning the money to the buyer. However, even though the payment of money does not constitute *kinyan* of the object, once a buyer has paid money to the seller the buyer cannot renege on the purchase.

סוג נוסף של קנין הוא "קנין בכסף". הקונה למוכר תמורת החפץ הוא זה שעושה את הקנין. בקנין זה החפץ נהיה שייך לקונה. מה אפשר לקנות בכסף? רק קרקעות! אולם חפצים מטלטלים אי אפשר לקנות בכסף. בלומר: מי ששלם למוכר בהמות על סוס, הסוס אינו שייך לו עד שהוא ימשך את הסוס ויעשה בו "קנין משיכה".

מדוע? רבי יוחנן אומר: מן התורה באמת גם מטלטלים אפשר לקנות בכסף, אבל חכמים בטלו אפשרות זו, מפני שאם נניח אדם קנה תבואה בכסף והוא השאיר אותה אצל המוכר, בעת קיום חשש שהמוכר כבר לא ישמר כל כך טוב על התבואה, כי היא אינה שלו, לכן תקנו חכמים: הכסף שהעביר הקונה למוכר אינו מקנה לקונה את החפץ, ואם יקרה משהו לחפץ, מי שיפסיד זה המוכר, כי החפץ של המוכר הוא שנזרק ועליו יהיה להחזיר את הכסף לידי הקונה. עם זאת - אף על פי שבכסף אינו קונה חפצים, מי ששלם בכסף אינו רשאי להתחרט על הקנייה.

Daf 47: MA'ASER SHEINI, THE SECONDARY TITHE

דף מ"ז: מעשר שני

An individual who owns produce grown in *Eretz Yisrael* is required to set aside *trumot u'maasrot* (Priestly emoluments and tithes). *Terumah* designated for the *kohanim* is set aside first. Afterward, "*ma'aser rishon*" (first tithe) is set aside for the *Levi'im*, followed by setting aside "*ma'aser sheini*" (secondary tithe), or "*ma'aser oni*" (tithe for the poor). In a year during which *ma'aser oni* is obligatory, there is no requirement to set aside *ma'aser sheini*; in a year during which *ma'aser sheini* must be set aside, there is no requirement to set aside *ma'aser oni*.

During the time of the *Beit HaMikdash*, those who grew fruits would set aside 1/10 of the yield of crops, to be eaten in Jerusalem in a state of purity. The Torah allows the fruit-grower to sell the fruit in exchange for money which must be brought up to Jerusalem and used to purchase food.

These foods become consecrated with the sanctity of *ma'aser sheini*. Two laws apply: (a) It must be eaten exclusively in Jerusalem and (b) the 'unclean' are forbidden to eat it. Because the *Beit HaMikdash* has been destroyed, we are no longer able to partake of *ma'aser sheini*. Therefore, we must redeem the fruit designated for *ma'aser sheini* and its sanctity is transferred to coins.

אדם שיש לו פירות שגדלו בארץ ישראל, צריך להפריש מהם תרומות ומעשרות. תחילה מפרישים תרומה המיועדת לכוהנים, אחר כך מעשר ראשון המיועד ללוויים, ואחר כך מפרישים מעשר נוסף "מעשר שני" או "מעשר עני". בשנה בה מפרישים מעשר עני אין מפרישים מעשר שני, ובשנה בה מפרישים מעשר שני, אין מפרישים מעשר עני.

בזמן שבית המקדש היה קיים, בעל הפירות היה מפריש עשירית מהפירות ואוכל אותם בטהרה בירושלים. אם הוא רוצה, התורה מאפשרת לו לפדות את הפירות תמורת כסף, ואת הכסף יש להעלות לירושלים ולקנות עמו דבר-מאכל.

דבר המאכל מתקדש בקדושת מעשר שני וחלים עליו שני דינים: א. אפשר לאכול אותו בירושלים בלבד. ב. לטמאים אסור לאכול אותו. היום, שלצערנו בית המקדש חרב, אין אפשרות לאכול מעשר שני, לפיכך פודים את פירות מעשר שני ומעבירים את קדושתם למטבע.

DAF 48: PROHIBITION ON MISAPPROPRIATION OF PROPERTY DEDICATED TO THE BEIT HAMIKDASH

דף מ"ח: איסור מעילה בהקדש

"Hekdesh" is money or property belonging to the *Beit HaMikdash*. If a person says "I dedicate this chair to the *Beit HaMikdash*" then from that moment the chair is categorized as *hekdes*.

There is a Torah prohibition against *me'ilah* (misappropriation), an attempt to take something improperly for oneself. **It is forbidden to derive benefit from *hekdes*; one who does so transgresses the ban on misappropriation.** The Torah rules very harshly regarding *me'ilah*. It requires an individual who transgresses this prohibition, even unintentionally, to bring a *korban asham* (guilt offering).

"הקדש" הוא מamon ששייך לבית המקדש. למשל, אדם אומר: "אני מקדיש את הכיסא שלי לבית המקדש", מאותו רגע הכיסא שייך ל"הקדש".

התורה אומרת שיש איסור "מעילה". כלומר, אסור ליהנות מהקדש, ומי שנהנה מ"הקדש" עבר על איסור מעילה. כה החמירה התורה באיסור מעילה עד שהעובר בשוגג על איסור מעילה חייב להביא קורבן לכפרה.

Daf 49: "EXCESSIVE OVERPRICING"

דף מ"ט: "אונאת ממוין"

The prohibition against telling a person something that will distress him is known as *"ona'at dvarim"*. Another type of fraud, **"ona'at mammon," prohibits obtaining money in a dishonest manner.** According to *halakhah*, a merchant is prohibited from selling an object at a price higher than its true value without the customer's knowledge. It is a merchant's right to tell a customer "Be aware, the price for a pound of cucumbers in the market is two dollars and I sell them for three dollars." If the customer asks why, the merchant may say: "Because that's the way it is." If the customer still wants to purchase the item, despite the overpricing, he may do so. If, however, **the customer is unaware that the merchant's price is unusually high, then the merchant transgresses the prohibition on fraud.**

This *halakhah* applies to the customer as well. If the merchant offers an item at a price significantly below the going rate and the customer knows that the price should be higher, the customer must inform the merchant of that price discrepancy. **The customer should say: "It would be my pleasure to purchase such a bargain, but you must know that this item's going price is higher, and you can charge more for it."**

אסור למוכר למכור חפץ במחיר יקר מערכו האמיתי, מבלי שהקונה יודע זאת. כלומר: זכותו של המוכר לומר לקונה: "מחירו של קילו מלפפון הוא שישה שקלים, ואני רוצה למכור בשישים שקלים". זה מותר. ירצה הקונה לקנות - יקנה. לא ירצה - לא יקנה. אך אם הקונה אינו יודע שהוא משלם מחיר יקר, אזי המוכר עובר על איסור הונאה.

הלכה זו מתייחסת גם אל הקונה. אם המוכר דורש מחיר זול מפני שהוא אינו יודע שהמחיר יקר יותר, חייב הקונה לומר למוכר: "אני שמח לקנות בזול, אבל עליך לדעת שהמחיר של החפץ יקר יותר ואתה יכול לקבל עליו יותר כסף".

Daf 50: NULLIFICATION OF A BUSINESS DEAL

דף נ"ז: ביטול עסקה

On the previous page we learned that a person is prohibited from selling an item at a price higher than its true value if the buyer is unaware that that price is inflated. What is done if, despite the prohibition, someone nonetheless sells an item at a higher price? Is the deal automatically void? Is the buyer permitted to demand money back from the merchant? There are three possibilities:

- 1) If an item is sold for **slightly more than its usual price**, the deal is not nullified and the seller is not required to return the price difference.
- 2) If an item is sold for **one-sixth above its usual price**, then the deal is not nullified. However, the seller must return the difference in price to the buyer. For example, if the seller sold, for \$60, stereo speakers worth only \$50, that seller took an unwarranted additional one-sixth from the buyer. The Talmud calls this one-sixth "shtut."
- 3) If an item is sold for **more than one-sixth above its usual price**, then the deal is nullified completely and the seller must return the entire purchase price to the buyer.

אדם אינו רשאי למכור חפץ במחיר יקר מערכו האמיתי, אם הקונה אינו יודע שהמחיר יקר. מה עושים אם בכל זאת אדם מכר חפץ במחיר יקר? האם העסקה מתבטלת? האם הקונה רשאי לדרוש את העודף מן המוכר? ובכן, ישנן שלוש אפשרויות:

- א. אם החפץ נמכר **קצת יותר יקר ממחירו**, העסקה אינה מתבטלת, והמוכר אפילו אינו צריך להחזיר את העודף.
- ב. אם החפץ נמכר **יקר יותר בשישית ממחירו האמיתי** - העסקה אינה מתבטלת, אבל המוכר חייב להחזיר לקונה את העודף. למשל, אם המוכר מכר בשישים שקלים רמקולים ששונים חמישים שקלים, הרי הוא לקח שישית מיותרת מן הקונה. בגמרא השישית מכונה "שתות".

ג. אם החפץ נמכר **ביוקר של יותר משישית** - העסקה בטלה לחלוטין ועל המוכר להחזיר לקונה את כל סכום הקונה.

Daf 51: THE TANNA, RABBI MEIR

דף נ"א: התנא רבי מאיר

Rabbi Meir is among the most frequently cited *Tannaim* in the *Mishnah*. He is also one of the few *Tannaim* whose fathers' names we do not know. It is not even certain whether "Meir" (illuminator) was indeed his real name. Some say that Rabbi Meir received this name because he **illuminated** the Sages' eyes with Torah wisdom, but that his given name was different. What little we know of his ancestry is the Talmudic legend that **Rabbi Meir was a descendant of the Roman Emperor Nero. After Nero escaped assassination and converted, he merited having Rabbi Meir as one of his progeny.**

רבי מאיר, שדבריו מופיעים לרוב במשנה, הוא בין התנאים היחידים שאין יודעים את שם אביו, ויותר מכך - לא ברור כלל וכלל כי "מאיר" היה שמו. יש אומרים שהוא כונה כך על שם שהיה מאיר את עיני החכמים בדברי תורה, אבל שמו המקורי היה שונה. כל שידוע לנו על יחוסו של רבי מאיר, שהוא נצר לאחד מקיסרי רומי, נירון קיסר, שברח והתגזר זכה שמבניו נולד רבי מאיר.

Rabbi Meir lived in the mid-second century CE, a difficult time for the Jewish people. The *Beit HaMikdash* had already been destroyed and the Romans had imposed harsh wide-ranging edicts on the Jews. Their spiritual state was even worse.

רבי מאיר חי קרוב לסוף תקופת התנאים. היתה זו תקופה קשה לעם ישראל. בית המקדש כבר נחרב והרוקמים הכבידו בגזרות קשות על עם ישראל עוד ועוד, אבל קשה מכך היה המצב הרוחני. באותם הימים נפטרו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא והיה העולם שמים, כלשון חז"ל, מחוסר התורה, עד שבא רבי עקיבא ומסר את התורה לחמישה תלמידים שהעבירוה הלאה, ביניהם רבי מאיר.

During that time, 24,000 students of Rabbi Akiva died. As a result, *Chazal* said, the world was desolate from a lack of Torah **until Akiva began once more to transmit Torah teachings to five students who passed those teachings on. Rabbi Meir was among those five students.** The Talmud states that Rabbi Meir was known to all as the most outstanding halakhist of his generation. However, *halakhah* was not consistently decided according to his opinions, since it was not always possible to understand the precise meaning of his words.

Daf 52: RABBI MEIR — Continued

דף נ"ב: התנא רבי מאיר - המשך

Rabbi Meir merited marrying Rabbi Hanina ben Teradion's daughter Bruria, known for her sharp mind as well as her extensive Torah knowledge. Both **Rabbi Akiva, Rabbi Meir's teacher, and Rabbi Meir's father-in-law, Rabbi Hanina ben Teradion, were executed by the Romans. They were among the *Asarah Harugei Malchut (The Ten Martyrs)*.** The Romans also captured Rabbi Meir's sister-in-law (Bruria's sister), a daughter of Rabbi Hanina ben Teradion. Rabbi Meir miraculously rescued her from captivity. As a result, the Romans pursued Rabbi Meir with the intention of killing him. **Rabbi Meir was forced to leave *Eretz Yisrael*, then under Roman control. He escaped to Babylonia.**

Though Rabbi Meir died outside of *Eretz Yisrael*, Jewish lore has it that he was buried near the city of Tiberias. Rabbi Yehudah HaNasi, redactor of the *Mishnah*, was among Rabbi Meir's students. Rabbi Yehudah HaNasi claimed that his sharp intellectual acumen stemmed from his close relationship with his teacher, Rabbi Meir. In many instances, *halakhot* are stated in the *Mishnah* without naming an author. There is a principle that "unattributed Mishnaic statements are the words of Rabbi Meir."

רבי מאיר זכה להיות חתנו של רבי חנינא בן תרדיון, הוא נשא את ברוךיה בתו. ברוךיה הייתה ידועה בחריפותה ואף ידיעותיה בתורה היו רבות. גם רבי עקיבא, רבו של רבי מאיר, וגם חותנו, רבי חנינא בן תרדיון, נרצחו בידי הרומאים, בין עשרה הרוגי מלכות. הרומאים גם שבו את גיסתו, בתו של רבי חנינא בן תרדיון, ורבי מאיר הצילה מן השבי בדרך פלא, ומאז רדפו הרומאים אחר רבי מאיר להורגו ורבי מאיר נאלץ לגלות מארץ ישראל, בה שלטו הרומאים, והוא ירד לבבל.

רבי מאיר נפטר בחוץ לארץ ועל פי המסורת המקובלת בעם ישראל הוא נקבר בסמוך לעיר טבריה. בין תלמידיו של רבי מאיר היה רבי יהודה הנשיא מוסדר המשנה והוא מעיד כי זכה לחריפות בזכות קרבתו לרבו, רבי מאיר. פעמים רבות נאמרו הלכות במשנה, סתם, בלא שפורש מי אומר כה. קים כלל הקובע "סתם משנה רבי מאיר". כלומר: הלכות אלו אמר רבי מאיר.

D'VAR TORAH: PARASHAT METZORA

דבר תורה: פרשת מצורע

When B'nei Yisrael entered the Land, they discovered leprosy-like plagues in their homes, which they had to demolish and destroy. The Midrash teaches that this was an act of Divine kindness toward B'nei Yisrael because the non-Israelites had hidden treasures in the walls of their homes. By demolishing the walls, the Israelites uncovered these treasures and became wealthy. **One might ask why God couldn't have allowed Israel to discover the hidden treasures in the ground without destroying the homes? Why did God ordain that the treasures be found specifically within the walls?** The answer lies in the understanding that the walls of a house absorb what transpires within it, what the inhabitants do inside. In the homes of the non-Israelites, where idolatry was practiced, the walls absorbed the impurity present within them. Therefore, God decreed that the treasures be found specifically through the demolition of the walls, so that their impurity would be eradicated and a new home could be built in its place.

עם כניסתם של בני ישראל אל הארץ, הם גלו בבתיהם נגעי צרעת, אותם הם היו צריכים לנתח ולהרס. המדרש מלמד כי ה' עשה בכך חסד עם ישראל משום שהגויים הטמינו בקירות הבית אוצרות, וע"י נתוח הקירות הם גלו את האוצרות והתעשרו. אולם, יש להבין, מדוע לא יכול היה הקב"ה לזכות את ישראל באוצרות הטמונים באדמה מבלי להרס את הבתים? מדוע גלגל ה' שהאוצרות ימצאו דוקא בקירות הבתים? התשובה לכך טמונה בהבנה כי קירות הבית סופגים את מה שמתרחש בתוכם, את מה שעושים בני האדם הגרים בו. בבתי הגויים היו עובדים עבודה זרה, וקירות הבית ספגו מההטמאה שהייתה בתוכם, לכן גלגל ה' שהאוצרות ימצאו דוקא על ידי נתוח הקירות, וכה הטמאה שבהם תעלם ויבנה במקומם בית חדש.